

РЕШЕНИЕ

№ 1159

гр. София, 15.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Павлова

Полина Якимова

при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **6120** по описа за **2010** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл.228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „К. Б. М.” Е. – С., против Решение от 02.07.2010г., по н.а.х.д. № 4156/2010г. на С районен съд, НК, 6-ти състав.

Иска се отмяната на решението и отмяна на НП, като се твърди неправилно приложение на материалния закон и на правните изводи на съда, относно приетото, че задължителните предписания по чл.193, т.2 от Закона за З. на П. са индивидуални административни актове, като се позовава на обратната теза, възприета в решението на ВАС по адм.д. 14877/2008г., като се претендира незаконност на дадените предписания от контролните органи.

Твърди се неправилност на изводите на съда по нарушение на чл. 230 вр. чл.114 ЗЗП, като не било нарушение на последната разпоредба, тъй като липсвало надлежно предявена рекламация от страна на потребителя и решаването ѝ по неудовлетворителен за него начин. Претендира, че правото на замяна на стоката не е абсолютно, като се позовава на чл.112,ал.1 и ал.2 от ЗЗП.

Ответникът – К. за З. на П., не е изразил становище по касационната жалба.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Пред настоящата инстанция не са приети доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК и не са правени искания за това.

Административен съд С. - град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ. Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение е потвърдено НП № К-6210816.12.2009г- издадено от Емил Боянов Дойчинов – директор на Регионална дирекция за областите С., С, К, П и Б, към Главна дирекция „Контрол на пазара” при Комисията за З. на П., с което на основание чл.230 от Закона за З. на П. (ЗЗП) за нарушение на чл.193,т.2,вр. чл. 114,ал.1, вр. чл.113 ЗЗП на „К. Б. М.” Е. е наложена имуществена санкция в размер на 400 лв., за това , че не е изпълнило задължително предписание.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му.

При постановяване на решението не е допуснато и нарушение на материалния закон. Констатациите на съда са в съответствие със събраните доказателства по делото, а изводите за произтичащите от тях правни последици и по приложението на относимите правни норми са обосновани, логични и правилни.

Районният съд правилно е установил фактическата обстановка, същата кореспондира със събраните по делото доказателства. Административно-наказателната отговорност на дружеството е ангажирана и АУАН и НП са издадени затова, че не е изпълнено дадено задължително предписание на контролен орган за З. на П. - „в срок до 19.10.2009г. да се приложат разпоредбите на чл.114, ал.1 от Закона за З. на П., а именно: „разваляне на договора и възстановяване на платената сума; 2. намаляване на цената”, издадено на основание чл. 193,т.2 от ЗЗП, като в констативния протокол било наредено на 19. 10.2009г. в 16:00ч. да се представи представител в Комисията за З. на П. акт за удовлетворяване на рекламация. Съставен е акт № К-6210 /30.10.2009г. за установяване на нарушението в присъствието на представител на дружеството и подписан при съставянето му, въз основа на който било съставено и НП. Не е спорно, че до момента на издаване на НП акт за удовлетворяване на рекламацията не бил представен.

От събраните доказателства пред първата инстанция, подробно обсъдени в решението следва извод за установеност на извършено нарушение по чл. 230 ЗЗП – за неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за З. на П. за отстраняване на несъответствия и нарушения на закона, извън случаите по чл.215 от същия закон.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че в хода на съдебното производство по обжалване на процесното НП, съдът е следвало да осъществи контрол за законност на издаденото задължително предписание. Според цитираното в жалбата Решение №10484/10.09.2009г. по адм.д. 14877/2008г., постановено от петчленен състав на ВАС,

задължителното предписание на КЗЛД по чл. 10,ал.1т.5 от Закона за З. на личните данни (ЗЗЛД) не е индивидуален административен акт и не подлежало на обжалване като такъв. Тази съдебна практика както и друга в този смисъл, правилно е обсъдена в мотивите на обжалваното решение, като е прието, че относимият факт в производството пред първата инстанция е установяването на неизпълнението на задължителното предписание, както и необжалването му пред съд, от което и извод за влизането му в сила, както и че същото има характер на индивидуален административен акт по чл.21,ал.1 АПК, който извод се споделя от настоящата съдебна инстанция.

Относно съдебната практика по въпроса за съдебния контрол на задължителните предписания, следва да се посочи и друга такава в обратния смисъл. С Решение № 8301 от 22.06.2009 г. по адм. д. № 3290/2009 г., 5 чл. с-в на ВАС е прието, че задължителното предписание по чл.10,ал.1т.5 ЗЗЛД е индивидуален административен акт по чл. 21,ал.1 АПК, подлежащ на съдебен контрол. Също така с Решение № 31 от 04.01.2010 г. по адм. д. № 5874/2009 г., v отд. на ВАС, е оставено в сила първоинстанционно решение, в което в производство по АПК е обявена нищожността на задължително предписание по Закона за опазване на околната среда, като е прието, че същото поражда правни последици за адресата си. Също така с Определение № 11692 от 09.10.2009 г. по адм. д. № 7527/2009 г., VI отд. на ВАС, е оставена без разглеждане, но като просрочена, жалба срещу задължително предписание на административен орган, издадено по реда на КСО. Също така Определение № 10959 от 27.09.2010 г. по адм. д. № 10544/2010 г., VII отд. на ВАС е разгледана по реда на чл.145 и сл. АПК жалба срещу задължително предписание на Комисията за З. от дискриминация. Следователно, съдебната практика по разглеждането на задължителните предписания, освен становището по адм.д. 14877/2008г на ВАС, е възприето също, че задължителните предписания пораждат последици за адресатите си и се разглеждат в производство по реда за оспорване пред съд на индивидуалните административни актове.

Настоящата касационна инстанция намира за правилни доводите в обжалваното решение, че в рамките на съдебно производство по оспорване на НП следва да се разгледа само ангажираната административно-наказателна отговорност, а не законосъобразността на задължителното предписание, което не е част от административно-наказателното производство. Довод в тази насока е и обстоятелството, че административно-наказателното производство е образувано със съставянето на АУАН - на основание чл.36,ал.1 ЗАНН, в който акт е констатирано неизпълнение на задължителното предписание.

Съдът с решението си по чл. 63 ЗАНН има правомощието да установи съществуването на фактическата обстановка, така както е описана в АУАН и НП и законосъобразността на тези актове, като не е предвидено правомощие да осъществява косвен съдебен контрол върху предхождащи ги актове. Освен това редът за осъществяване на процесуалната З. срещу задължителни предписания е този по АПК пред административните съдилища,, а първоинстанционните съдебни решения, подлежат на касационно обжалване пред ВАС. Правната преценка от СРС за законосъобразност на процесното задължително предписание в хода на съдебното обжалване на НП ще бъде в нарушение на този процесуален ред и поради това недопустима.

С оглед на изложеното, доводите в мотивите на обжалваното решение, основани на

неоспореното задължително предписание като основание за съставяне на АУАН и НП, са правилни, а доводите в касационната жалба за незаконосъобразност на даденото задължително предписание са неотносими и настоящата инстанция не ги обсъжда.

По тези съображения, като е потвърдил НП, СРС е приложил правилно материалния закон и е постановил законосъобразен съдебен акт. Решението на СРС следва да бъде оставено в сила, не е налице е соченото касационно основание за отмяната му и касационната жалба е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – С. град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ в сила Решение от 02.07.2010г., постановено по н.а.х.д. № 4156/2010г. на С районен съд, Наказателна колегия, 6-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.